

Világosság

A Romániai Magyar Népi Szövetség napilapja

KOLOZSVÁR, 1952. március 6. csütörtök. A R A 20 B A N I IX. ÉVFOLYAM, 55. SZÁM.

Ujabb harci sikerekkel köszöntjük 1945 március 6. évfordulóját

Hét esztendővel ezelőtt, 1945. március 6-án a fővárosban közel háromnegyedmillió tömeg, az ország különböző városai-ban és falvaiban pedig a dolgozók ezrei és tízezrei, mindent elsöpörő erővel követelték a reakciós, imperialista-bérenc Rădescu-kormány eltávolítását és a demokratikus kormány megalakítását. Talpraállt az egész ország népe. A Párt vezette hatalmas tüntető tömegekben ott voltak az ipari munkások, a velük szövetségben levő dolgozó parasztok, a néphez hű értelmiségiek, férfiak és nők, ifjak és öregek. Soraikban ott voltak az együttélő nemzetiségek is, az ország magyar nemzetiségű dolgozói, akik tudták, hogy szabadságukat és egyenjogúságukat csak az egész dolgozó nép felszabadulásával érhetik el.

Ebben az időben még az imperialista zsoldban álló kizsákmányoló-klíkk volt uralkodó, ők alkották a kormány többségét. A dolgozó tömegek alulról fölfelé törő hatalmas lendületét terrorral akarták elfojtani. 1945. február 24-én a fővárosban Rădescu és gyilkos bandája a belügyminisztérium épületének tetőéről, a királyi palota ablakából gépfegyverrel sortűzet adatolt le a felvonuló, tüntető tömegre.

A reakció veszét érezte. A burzsoázia és a nagybirtokosok, élükön a fasisztákat kiszolgáló királlyal, 1944. augusztus 23-ika után — azután, hogy a dicsőséges Szoviet Hadsereg országunkat felszabadította, — támogatta a fasiszta maradványokat és minden eszékelt megragadott arra, hogy az ország demokratizálódását megakadályozza. Szabotálták a hitleri Németország elleni háboruban való részvételünket, meg akarták akadályozni a földreform végrehajtását és el akarták odázni azokat az alapvető társadalmi átalakulásokat, amelyeket a Párt vezette dolgozó milliók olyan hatalmas forradalmi lendülettel követeltek. A reakció hátamögött az amerikai-angol imperialisták állottak, akik már akkor, a háború vége felé, alias módon özszeesküvést szöttek a Szovjetunió és a Szoviet Hadsereg által felszabadított népek ellen. Polárháborút akartak kirobbantani és Görögországhoz hasonló sorsot szántak nekünk.

A dolgozó milliók forradalmi lendületét azonban nem lehetett terrorista eszközökkel elfojtani. A munkásosztály fokozottabb mértékben harcolt szabadságjogaiért s vezetésével a falvak dolgozó népe a kormány esendőri terrorja ellenére is megkezdte az urasági földek szétosztását. A február 24-iki vérengzésre válaszul, március 6-án még nagyobb számban vonultak fel a fővárosban és az egész országban a dolgozók, hogy kikényszerítsék az első demokratikus kormány kinevezését.

„Március 6-án — mondotta Gh. Gheorghiu-Dej elvtárs, — a demokratikus tömörülés kormányának beiktatásával nemcsak országunk demokratikus rendszerének alapját vetettük meg, de egyben határkővet helyeztünk el népünk múltbéli élete és az új korszak, a fel-

virágzás és a haladás korszaka között, amely megnyílt előtte.”

A március 6-án kemény harcok árán uralomra került kormányban már a döntő fontosságú helyek nagyrészt a munkásosztály képviselői kapták meg. Március 6-ika egyenes folytatása volt az 1944. augusztus 23-iki aktusnak és megnyitotta az utat országunk hatalmas arányú átalakulása előtt. Pártunk újabb-nál-újabb sikerekre vezette hazánk munkásosztályát és szövetségét, a dolgozó parasztságot. Törvénybeiktattuk a földreformot, felszámoltuk az átkosmunkás királyságot, köztulajdonba vettük a főbb ipari termelőeszközöket, dolgozó földműveseink egyre nagyobb számban térnek át a kollektív gazdálkodás útjára, megteremtettük a néptanácsokat, tervszerűsítettük a gazdasági életet s ma már, öt-éves tervünk második évének előirányzatának teljesítéséért sikerrel harcolva, biztos lépésekkel haladunk előre boldog jövőnk: a szocializmus felé.

Március 6-ika után kiterjedtebb népi demokratikus rendszerünk sztálini nemzeti politikája adta meg az együttélő nemzetiségeknek is a teljes egyenjogúságot. Népköztársaságunk magyar dolgozóinak ma saját anyanyelvén hatalmas kiterjedésű iskolai, főiskolai és szakiskolai hálózat áll rendelkezésére. Megvalósult az anyanyelv szabad használata a közigazgatásban és a bíróságok előtt. Az életszínvonal állandó emelkedéséből egyaránt részesedik Népköztársaságunk minden dolgozója, nemzetiségre való tekintet nélkül. A proletár nemzetköziség szellemében a közös hazát építő igazi hazafiságban forr össze ma országunk minden dolgozója, bármilyen nemzetiségű legyen.

Ezeket a hatalmas eredményeket a felszabadító szoviet nép önzetlen testvéri segítségével érték el. Az aszálv gva-szovs évelben a Szovjetunió segített bennünket gabonával és más élelmicikkel. Amikor elmaradt inarunk fejlesztéséhez, vagy kezdetleges mezőgazdaságunk génesítéséhez és szocialista átalakításához fogtunk, a Szovjetunióól kaptunk gépeket, szakszerű támogatást és felmérhetetlen értékű gazdag tapasztalatokat.

Ma, amikor az 1945. március 6-ika óta elért hatalmas eredményeinket számbaveszünk, mély hálával gondolunk felszabadítónkra, a Szoviet Hadseregre, az önzetlen és messzemenő támogatást nyújtó hatalmas Szovjetunióra.

Amikor megemlékezünk a hét esztendővel ezelőtti történelmi napra, fogadalmat tesszünk a fokozottabb munkára és éberségre. Éberségre, az amerikai-angol imperialisták zsoldjában álló belső ellenség-gel szemben, éberségre a kulákok ellen, éberségre hatalmas arányú szocialista építésiünk minden frontszakaszán. 1945. március 6-ika évfordulója emlékeztet bennünket, hogy még odaadobbban, még szilárdabban tömörülünk Pártunk köré, amely győzelemre vezetett bennünket hét évvel ezelőtti és vezet további győzelmek útján előre, a szocializmus győzelmé felé.

Gheorghie Gheorghiu-Dej elvtársnak, a Román Munkáspárt főtitkárának

Bukarest

Mi, a Kolozsvár-tartományi Torda-rajonhoz tartozó Bojá községbeli kollektivisták, 1952 március 2-án, gyűlést tartottunk abból az alkalomból, hogy a falubeli összes dolgozó parasztok beléptek a kollektív gazdaságba. Hálánkat fejezzük ki a Román Munkáspárt és Ön iránt, bölcs vezetőnk, szeretett Gh. Gheorghiu-Dej elvtárs, aki megmutatta nekünk a szabad és boldog élet-hez vezető utat.

1950 nyarán Boján községben 63 dolgozó paraszt család a Párt ösztönzésére és tanácsa alapján, elhatározta, kizsákmányolás és szegénységmentes életet terem magának: megalakította a „Vörös Lobogó” kollektív gazdaságot.

Az elmúlt esztendőben, amely a társas gazdálkodás első éve volt, jelentős lépéseket tettünk a gazdaság megerősítése és fejlesztése útján. A Párt és a kormány állandó irányításával és értékes támogatásával a kollektivisták odaadással, lelkesedéssel dolgoztak, átlagosan 90 százalékban vettek részt a munkában. Idejében és jó feltételek mellett teljesítették az összes mezőgazdasági munkálatokat, jó termést sikerült elérniük, jelentősen túlszárnyalták az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztok terméshezozamát.

Traktorokkal és gépekkel művelve a földeket, a szovjet agrotechnikai módszerek felhasználásával, átlagosan 2000 kiló búzát, és 2400 kiló tengeri takarítottunk be hektáronként. A kollektivisták jelentős jövedelemben részesültek, minden munkanapra csupán búzából 5,130 kilót kaptak.

A bőséges terméshezozam és nagy jövedelmünk meggyőzte a falubeli többi dolgozó parasztot is, hogy csak a kollektív gazdaság segíti hozzá őket ahhoz, hogy megszabaduljanak a szegénységtől és kizsákmányolástól. S a szegény- és középparasztnak egymásután kezdtek beállni sorainkba.

Ma, csupán másfélével a kollektív gazdaság megalakítása után, Boján falu összes dolgozó parasztjai beléptek a „Vörös Lobogó” kollektív gazdaságba.

Mi, bojáni kollektivisták elhatároztuk, minden erőnkkel dolgozunk gazdaságunk fejlesztéséért és virágzásáért, kézzelfogható példával mutatva meg Torda rajon és a tartomány többi dolgozó parasztjának, hogy a kollektív gazdaságban az emberek bőségben és boldogságban élnek. A „Vörös Lobogó” kollektív gazdaság tagjainak nevében:

COSMA ALEXANDRU elnök,

UTU IOAN, alapszervezeti titkár

Semmisítsék meg Nikosz Belojánnisz és társai halálos ítéletét

A kolozsvári művészek a legnagyobb felháborodással és megdöbbenéssel értették arról, hogy a görög fasiszták újból bántó emeltek egy hős antifasisztára és szabadságharcosra. Az amerikai parancsra halálra ítélt Nikosz Belojánnisznak és társainak az a büne, hogy hangot adtak a görög nép békevágyának és sikra száltak Görögország nemzeti függetlenségéért.

A klasszikus Athén otthona volt a szabadság-esszméknek, most verpad jár ott érte. Ott, ahol valamikor híres gondolkodók és művészek nagy műveket alkottak az igazságról, most még a csirját is vérbe fojtják az igazságnak. Az egész világ kulturájának, művészetének egykori kutforrása Görögország, ma a dollárral

fizetett banditák szivárványjává vált, ahol üldözés és halál jár a szabadság és a haladó kultúra legjobb képviselőire.

Nikosz Belojánnisz meggyilkolásának barbár terve szegényfoltot vet az athéni Parthenonra, a Phidiás-ok országára, a klasszikus építészeti és szobrászati egykori központjára, a művészettörténet egyik dicsőséges korszakára.

Kolozsvár összes dolgozóival együtt mi művészek is tiltakozunk az athéni fasiszták ítélete és gyilkossági terve ellen. Követeljük, Nikosz Belojánnisz és társai halálos ítéletének megsemmisítését.

Balázs Péter, festőművész.

Átadták az élüzem Vörös Zászlaját a kolozsvári „Herbák János”-művek dolgozóinak

Vasárnap délelőtt az Egyetemiek Háza nagytermében ünnepélyes keretek között adták át az élüzem Vörös Zászlaját a kolozsvári „Herbák János”-művek dolgozóinak. Az ünnepségen résztvett Szenkovics Sándor könnyüipari miniszter, a Bőr- és Gumiipari Szakszervezeti Szövetség képviselői, a könnyüipari minisztériumhoz tartozó üzemek küldöttei, a kolozsvári üzemek ztahnovistái, élmunkásai, valamint a „Herbák János”-művek sokszáz munkása, technikusai és tisztviselője. Székely Béla, a „Herbák János”-művek igazgatója ismertette az üzem

dolgozóinak erőfeszítéseit, a párt-szervezet irányításával végzett lelkes munkájukat a múlt év első felében elvesztett élüzem cím visszaszerzéséért. Ezután Kiss Adolf, a Bőr- és Gumiipari Szakszervezeti Szövetség titkára kihirdette a könnyüipari minisztériumhoz tartozó üzemek versenyének eredményét az 1951-ik év második felében. Az országos versenyben első a kolozsvári „Herbák János”-művek, a második a fővárosi vegyiüzem, a harmadik pedig a nagyváradi „Solidaritáta” cipőgyár. A „Herbák János”-művek üzemi bizottsága átvette az élüzem Vörös

Zászlaját és a munkások nevében fogadalmat tett, hogy azt az évi terv teljesítésével és a minőség állandó emelésével ezután is becsülettel megtartja.

Befejezésül Szenkovics Sándor könnyüipari miniszter üdvözölte a „Herbák János” élüzem dolgozóit a Vörös Zászló visszaszerzése alkalmából és az eddigienél is fokozottabb munkára buzdította őket. A „Herbák János” élüzem munkásai és technikusai munkavállalásokkal tették még szebbé, még felemelőbbé az ünnepséget, amely gazdag kulturmű-sorral ért véget.

Tisztelet élmunkásnőinknek

László Mária (1), Bodea Ana (2), Deák Ilona (3), a „Herbák János”-művek élmunkásnői, példát mutatnak a munkafegyelmében s munkájuk minősége 95—98 százalékos

